

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 12Csp/187/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7919205025
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2020:7919205025.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobcu: K. H., T. XX.XX.XXXX, H. T. C. XXX/X, Č. T. U., práv. zast.: JUDr. Michal Michalovčík, advokát so sídlom Makovická 768/20, Svidník, adresa pracoviska: Pri Jazdiarni 1, Košice, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792752, so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 500 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 500 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 500 Eur z titulu primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9Csp/49/2018 sa domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv a to v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2012, na základe ktorej bol žalovaný ako veriteľom poskytnutý žalobcovi ako dlžníkovi spotrebiteľský úver (ďalej len „zmluva o úvere“). Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 07.06.2019, sp. zn. 9Csp/49/2018-134, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.07.2019, bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2012, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. V danom prípade dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala konkrétnu výšku pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená, a tak vznikla aj hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, keďže veriteľovi takáto dohoda umožňuje svojvoľné určenie výšky dlhu a postihnutie majetku spotrebiteľa.

Ďalej citoval § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov - o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa ako spotrebiteľ voči žalovanému ako dodávateľovi úspešne domáhal svojich spotrebiteľských práv, o čom svedčí vyššie uvedený rozsudok, vzniklo mu právo na primerané finančné zadost'učinenie.

Primerané finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal voči spotrebiteľovi recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti si žalobca voči žalovanému uplatňuje právo na finančné zadost'učinenie vo výške 500 Eur, nakoľko žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, pričom nárok na primerané finančné zadost'učinenie vo výške ako ho žalobca požaduje, podľa názoru žalobcu zohľadňuje aj skutočnosť, že sa žalovaný na úkor žalobcu chcel obohatiť prostredníctvom zrážok zo mzdy, a to vymožením peňažných prostriedkov až do

sumy spolu vo výške 2.452,32 Eur pričom suma, ktorú žalovaný žalobcovi doposiaľ uhradil je 1.375,63 Eur.

K žalobe priložil splnomocnenie pre právneho zástupcu, rozsudok OS TV, sp.zn.: 9Csp/49/2018 s doložkou právoplatnosti, Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, odpoveď žalovaného zo dňa 12.4.2018.

2. K žalobe sa vyjadril žalovaný a uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 ZoOS.

Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení.

Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia.

Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. ZoOS. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou.

Podľa žalovaného, ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešného uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní.

Poukazuje ďalej na to, že okrem podanej žaloby v tomto konaní bola v časovej bezprostrednosti podaná aj iná žaloba o primerané finančné zadosťučinenie, o ktorej je konanie vedené pod sp.zn. 17Csp/189/2019. Žalobcovi nebránila žiadna existujúca prekážka uplatňovať požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie v jednej žalobe, teda aj s odkazom na rozhodnutie sp.zn.: 9Csp/49/2018, na ktoré sa odvoláva v tomto konaní.

Ak účelom citovaného ustanovenia je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zřejmé, že skutkovo a právne neopodstatnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Postup žalobcu sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Uvedený postup žalobcu by mal byť podľa žalovaného posúdený z hľadiska jeho súladu s účelom ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS, na ktoré žalobca odkazuje a vo všeobecnosti aj v súlade s § 3 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a s čl. 2, čl. 5 zákona č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Podľa žalobcu má uplatňované finančné zadosťučinenie plniť sankčnú funkciu. Žalovaný však tvrdí, že tak ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k § 3 ods. 5 ZoOS, čo znamená, že priznanie finančného zadosťučinenia znamená finančné zadosťučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbiehajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväznejší z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak.

V súvislosti s tvrdeniami žalobcu o nároku na finančné zadosťučinenie, jeho výške a funkciách žalovaný popiera osobitne aj tvrdenia o „sankčnej“ povahe uvedeného nároku.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo.

Ďalej citoval časť uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn.: 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018, a rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015.

Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade

niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak sa zohľadní hodnota jedného bodu napr. v roku 2011 (rok uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy) v sume 15,38 Eur). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 32 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 886 Eur. Týmto poukazuje na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou.

Žalobcom uvedená suma 500 Eur nie je podľa žalovaného po skutkovej stránke žiadnym spôsobom zdôvodnená, a preukázaná.

K vyjadreniu priložil splnomocnenie pre právneho zástupcu.

3. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca replikou, v ktorej uviedol, že § 3 ods. 5 ZoOS obsahuje relatívne neurčitú hypotézu, avšak je z nej jasné, že primerané finančné zadosťučinenie sa priznáva spotrebiteľovi, ktorý úspešne uplatnil svoje právo na súde, pričom je irelevantné, ktorým konkrétnym právnym predpisom je právo spotrebiteľa chránené. Podľa žalobcu nie sú pochybnosti o tom, že v predchádzajúcom konaní OS TV sp.zn.: 9Csp/49/2018 bol ako žalobca plne úspešný pri domáhaní sa ochrany svojich práv v zmysle ustanovení ZoOS, OZ, ZoSÚ.

Dodal, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané bez toho, aby porušenie spotrebiteľských práv spôsobovalo na strane spotrebiteľa akúkoľvek ujmu, nakoľko postačuje už samotná spôsobilosť ujmu spôsobiť, teda postačuje samotná spôsobilosť porušenia práv alebo povinnosti viesť k ujme.

Žalobca poukázal na rozsudok KS KE zo dňa 23.10.2019, sp.zn.: 9Co/274/2019.

Podľa žalobcu na základe neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný reálne zamýšľal inkasovať zrážky zo mzdy, na ktoré nemal právo a to minimálne až do výšky 3.919,58 Eur, čo potvrdzuje dôvodnosť hrozacej ujmy žalobcu a svedčí aj o nepoctivom konaní zo strany žalovaného.

Žalobca je toho názoru, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu. Vzhľadom na okolnosti porušenia práva a povinnosti, masový charakter porušovania spotrebiteľských práv zo strany žalovaného považuje požadovanú výšku finančného zadosťučinenia za primeranú.

Žalobca sa nestotožňuje s názormi žalovaného ohľadom účelového podávania niekoľkých žalôb. Je toho názoru, že každý svoj nárok je oprávnený uplatniť osobitnou žalobou, ak mu takýto nárok vyplýva z viacerých právnych vzťahov so žalovaným, ktoré boli uplatňované samostatnými žalobami a zároveň rozhodované viacerými osobitnými žalobami. Ak žalovaný porušoval práva žalobcu ako spotrebiteľa opakovane a viacnásobne, tak potom musí aj očakávať a znášať, že nároky žalobcu z týchto porušení budú voči nemu uplatňované tiež opakované a viacnásobné.

K replike priložil oznámenie žalovaného zo dňa 28.2.2019, rozsudok KS KE zo dňa 23.10.2019, sp. zn.: 9Co/274/2019.

4. K replike žalobcu sa vyjadril Žalovaný duplikou, kde uviedol, že popiera vznik a výšku nároku, ktorého zaplata sa žalobca domáha podanou žalobou. Z podanej žaloby ani vyjadrenia žalobcu nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky.

Podľa žalobcu, aby šlo o úspešné uplatnenie porušenia práva, musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa.

Predpoklad formulovaný v zákone vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia. Uvedené zákonné ustanovenie neformuluje predpoklady pre priznanie nároku inak, ako v iných prípadoch. S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Podľa žalovaného, žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. Túto právnu skutočnosť t. j. predchádzajúce úspešné uplatňovanie práv a povinností, si mylne zamieňa s tým, že medzi účastníkmi konania prebehlo konanie, v ktorom sa rozhodovalo o neprijateľnosti zmluvnej podmienky a povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie.

Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadosťučinenie.

Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba ani vyjadrenie žalobcu neobsahuje žiadny relevantný dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil.

Z podanej žaloby ani vyjadrenia žalobcu nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba ako aj vyjadrenia žalobcu obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú čo všetko sa považuje za zmenu žaloby.

Vyššie uvedenými skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala dôvodnosť nároku na finančné zadosťučinenie. V ostatnom sa pridriava doterajších tvrdení.

5. Podľa § 177 ods. 2 písm. b) CSP, pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia.

6. Podľa § 157 ods. 1 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

7. Podľa § 157 ods. 2 CSP, ak súd vyzve stranu, aby sa vyjadrila o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

8. Ustanovenie § 157 ods. 2 CSP funkčne a systematicky dopĺňa ustanovenie o sudcovskej koncentrácii (§ 153 CSP), čím sa posilňuje zodpovednosť strany za výsledok konania. K určitým otázkam výlučne procesného charakteru môže súd pripojiť doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. V takomto prípade ide o tzv. nevyvrátiteľnú právnu domnienku súhlasu strany konania s procesným postupom súdu. Ako príklad možno uviesť možnosť súdu vyzvať strany, aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania podľa § 177 ods. 1 písm. b) CSP s tým, že pripojí doložku, že ak sa strana v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky. Ak sa strana konania nevyjadrí, súd v takomto prípade rozhodne bez nariadenia pojednávania a strane sa nepriznáva možnosť podať odvolanie s odôvodnením, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b) CSP).

9. Súd vyzval strany sporu (žalobca č.l. 38-39, žalovaný č.l. 62-63), aby sa vyjadrili, či súhlasia s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, či navrhujú vykonať ďalšie dôkazy a v prípade, že navrhujú vykonanie ďalších dôkazov, aby ich označili resp. predložili súdu. Strany boli v zmysle § 157 ods. 2 CSP poučené, že ak sa v stanovenej lehote nevyjadria, bude súd predpokladať, že nemajú námietky a nenavrhujú vykonať ďalšie dôkazy. Strany sporu sa v stanovenej lehote nevyjadrili, preto súd v zmysle vyššie uvedených ustanovení zákona rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

10. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci:

11. V konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9Csp/49/2018 sa domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv a to v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2012, na základe ktorej bol žalovaný ako veriteľom poskytnutý žalobcovi ako dlžníkovi spotrebiteľský úver (ďalej len „zmluva o úvere“). Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 7.6.2019, sp. zn. 9Csp/49/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.7.2019, bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.01.2012, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. V danom prípade dohoda o zrážkach zo mzdy neobsahovala konkrétnu výšku pohľadávky, ktorá má byť zabezpečená, a tak vznikla aj hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán, keďže veriteľovi takáto dohoda umožňuje svojvoľné určenie výšky dlhu a postihnutie majetku spotrebiteľa. Žalobca si od žalovaného uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 Eur.

12. Za sporné súd považuje tvrdenia strán ohľadom splnenia predpokladov zo strany žalobcu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

13. Súd preskúmal podanú žalobu a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

14. Podľa § 3 ods. 5 ZoOS, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (na porovnanie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy. Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS, zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vznikutej ujmy. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019, sp.zn.: 6Cdo/127/2017).

16. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne závery Najvyššieho súdu SR v obdobnej veci, súd konštatuje, že nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je dôvodný. Žalobca preukázal, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 9Csp/49/2018 sa domáhal v zmysle právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, aby sa žalovaný zdržal výkonu práva na zrážky zo mzdy na základe Dohody o zrážkach zo mzdy. V danom konaní bol úspešný o čom svedčí aj druhý výrok daného rozsudku, ktorým súd zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu. Pri rozhodovaní o trovách teda súd zohľadnil zásadu priznania trov podľa úspechu v konaní, z čoho jasne vyplýva, že žalobca bol plne úspešný pri domáhaní sa jeho práv zo spotrebiteľského vzťahu.

17. K argumentácii žalovaného, že ide o účelové viacpočetné bezdôvodné uplatňovanie si primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na argumentáciu žalobcu v replike (č.l. 45), s ktorou sa stotožňuje. K tomu možno v krátkosti uviesť, že ide o viacero samostatných právnych vzťahov medzi tými istými stranami na základe rôznych spotrebiteľských zmlúv. Z uvedeného dôvodu ide o opakované a viacpočetné porušovanie práv žalobcu ako spotrebiteľa, a preto je právom žalobcu uplatňovať si dané nároky samostatne, teda požadovať primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného za porušenie jeho práv z každého ich vzájomného právneho vzťahu, ak spĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 5 ZoOS.

18. Priznané finančné zadosťučinenie musí byť primerané. Primeranosť súd hodnotí individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu a súd pri ňom nie je viazaný zákonom, uplatňuje pri hodnotení a rozhodovaní voľnú úvahu. V danom spore žalobca požaduje od žalovaného zadosťučinenie vo výške 500 Eur, nakoľko je v nej zohľadnená skutočnosť, že žalovaný sa chcel obohatiť na úkor žalobcu prostredníctvom zrážok zo mzdy a to vymožením peňažných prostriedkov až do sumy 2.452,32 Eur, pričom žalobca doposiaľ uhradil žalovanému sumu 1.375,63 Eur. Podľa názoru súdu je evidentné, že v prípade ak by sa žalobca nebránil podaním žaloby na súde, mohol by žalovaný prostredníctvom zamestnávateľa žalobcu zrážať žalobcovi sumu podstatne vyššiu ako by žalobca reálne žalovanému dlžil. Z uvedeného dôvodu je súd toho názoru, že požadovaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná a bude zároveň viesť žalovaného ako silnejšiu zmluvnú stranu nezneužívať jeho dominantné postavenie v právnom vzťahu a konať tak, aby nezavádzal spotrebiteľa a neporušoval jeho práva.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

22. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona tak, že priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, lebo žalobca bol v konaní plne úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch v exekučnom konaní.